

त्रीन्लोकानिति ब्रह्मांडोपलक्षणं पचसि संहरसि समिद्धः तमोगुणेन प्रवृद्धः अत्र हेतुं श्रौतं दर्शयति त्वं सर्वस्येति प्रसूतिरुत्पत्तिस्थानं प्रतिष्ठालयस्थानं एतेन एष योनिः सर्वस्य प्रभवोऽप्ययौ हि भूतानामिति श्रुतेरर्थो दर्शितः ॥ १४ ॥ यत्तु नान्तःप्रज्ञमित्यादि श्रुतिप्रसिद्धं तुरीयं निर्विशेषं तदेतद्द्रोणो ब्रह्मविदां वरइत्युपक्रमात् ब्रह्मैतद्वा त्वं त्वयेत्यग्निना पिद्रोणस्यैव स्तुतत्वाच्च द्रोणवाक्यस्य विषय इति ज्ञायते अत्र च नान्तःप्रज्ञा दिवाक्यार्थो न च दृश्यतेऽतः कष्टमेतत् श्रुतिबलेनैव स्पष्टीकुर्मः त्वमन्नमिति हे जगत्पते त्वं अन्नं अद्य ते त्ति च भूतानि तस्मादन्नं तदुच्यते इति श्रुतेर्विराडसि किमसौ नित्यः नेत्याह प्राणिभिर्भुक्तमिति प्राणः सूत्रात्मास उपास्यत्वेनास्तियेषां ते प्राणिनः सूत्रोपासकास्तैर्भुक्तमुपसंहृतं एतेन स्थूलस्य सूक्ष्मेलय उक्तः तथा अंतर्मध्ये भूतानि सूत्रशरीरारंभकाणि अपंचीकृतविद्यदादीनियस्यसः अंतर्भूतोऽसि भूतलयस्थानमप्यसि एतेन सूक्ष्मस्य कारणे विलापनमुक्तं अतएव जगतः स्थूलसूक्ष्मकार्यस्य पतेऽष्टिसंहारयोः स्वतंत्रत्वं नित्यं प्रवृद्धोऽसि कार्यकारणब्रह्मणोः सोपाधिकयोरुपाधितिरोभावाविर्भावानुसारि प्रवृद्धत्वं निरुपाधिकस्य तु नित्यमेव तत् त्वयि शुद्धे प्रतिष्ठितं सर्वकार्यकारणात्मकं रज्ज्वा मिवोरगादिकर्माभूतं त्वं पचसि संहरसि एवं च नान्तःप्रज्ञं न बहिः प्रज्ञं नो भयतः प्रज्ञमित्यादि श्रुतेरर्थः स्थूलसूक्ष्मकारणरूपातीतं निष्कलं शिवशब्दात् सृष्ट्वा लोकां स्त्रीनिमान् हव्यवाहकाले प्राप्ते पचसि पुनः समिद्धः ॥ त्वं सर्वस्य भुवनस्य प्रसूतिस्त्वमेवाग्नेर्भवसि पुनः प्रतिष्ठा ॥ १४ ॥ द्रोण उवाच त्वमन्नं प्राणिभिर्भुक्तं मंतर्भूतो जगत्पते ॥ नित्यं प्रवृद्धः पचसि त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितं ॥ १५ ॥ सूर्यो भूत्वारश्मिभिर्जातवेदो भूमे रंभो भूमिजातान् रसांश्च ॥ विश्वानादा यपुनरुत्सृज्य काले दृष्ट्वा दृष्ट्या भावयसी ह शुक्र ॥ १६ ॥ त्वत्त एताः पुनः शुक्रवीरुधो हरितच्छदाः ॥ जायंते पुष्करिण्यश्च सुभद्रश्च महोदधिः ॥ १७ ॥ इदं वै सद्य तिग्मांशो वरुणस्य परायणं ॥ शिवस्त्राता भवास्माकं माऽस्मानद्य विनाशय ॥ १८ ॥ पिंगाक्षलोहितग्रीवरुणवर्त्मन्हुताशन ॥ परेण प्रेहि मुंचास्मान् सागरस्य गृहानिव ॥ १९ ॥ वैशंपायन उवाच एवमुक्तो जातवेदा द्रोणेन ब्रह्मवादिना ॥ द्रोणमाह प्रतीतात्मा मंदपाल प्रतिज्ञया ॥ २० ॥ अग्निरुवाच ऋषिर्द्रोणस्त्वमसि वै ब्रह्मैतद्वा त्वं त्वया ॥ ईप्सितं ते करिष्यामि न च ते विद्यते भयं ॥ २१ ॥

जिधेयं प्रतिपादितं ॥ १५ ॥ सूर्य इति हे शुक्र शुक्रसर्वोपाधिकालुप्यहीन त्वं सूर्यो भूत्वारसानादा यपुनरुत्सृज्य काले दृष्ट्या भावयसी तिसंबंधः त्वं भूम्यादीनां रसान् सत्वानि आदाय संसृज्य सूर्यः कारणात्मा भूत्वा बीजमात्ररूपेण स्थित्वा पुनः प्रबोधकाले दृष्ट्या चित्सत्ताप्रदानेन पृथिव्यादीनि जनयसीत्यर्थः ॥ १६ ॥ एताः रसस्य ब्रह्मसत्ताया आश्रयत्वेन दृश्यमानाः सत्सदिति प्रत्ययविषयभूता वीरुदादयोजडपदार्था अपित्वत्त एवोत्पन्ना इत्यर्थः तेन प्रधानादेः कारणत्वं निरस्तं सुभद्रश्चेत्यत्र समुद्रश्चेति पाठे महोदधि शब्देन महान्ति ब्रह्मांडाद्वहिः स्थितानि उदकानि धीयंते स्मिन्निति व्युत्पत्त्याऽनेकब्रह्मांडशुक्तिसंपुटाश्रयभूतो जलावरणरूपः समुद्रोपासः तच्चावरणांतराणामप्युपलक्षणं ॥ १७ ॥ एवं परापरब्रह्मरूपेणाग्निस्तुत्वा उपस्थितं भयनिवृत्तिप्रार्थयते इदमिति हे तिग्मांशो तीक्ष्णकरवक्त्रे सद्येव सद्यशरीरं वरुणस्य रसनेंद्रियाधिपतेः परायणं अत्यन्तालंबनं पक्षिदेहेन हि सर्वरसास्वादोलभ्यते अतस्त्वं शिवः अंतरात्मा अस्माकं त्राता भव ॥ १८ ॥ सागरस्य गृहान् नदीप्रवाहानिव अनभिभाव्यान् स्वाभिभावकांश्च ज्ञात्वा मुंच ॥ १९ ॥ प्रतीतात्मा दृष्टः ॥ २० ॥ २१ ॥